

ЛИСТОПАД 2024/2025 р.

3

ВЕСЕЛКА

ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

ЛИСТОПАД

Михайло Стельмах

Осінь, осінь, листопад,
Жовте листя стелить сад,
За моря в краї далекі
Відлетіли вже лелеки.
Хмари небо затягли,
Вітер віє з-за гори,
Ходить осінь листопадом,
Жовте листя стелить садом.

Оксана Кротюк

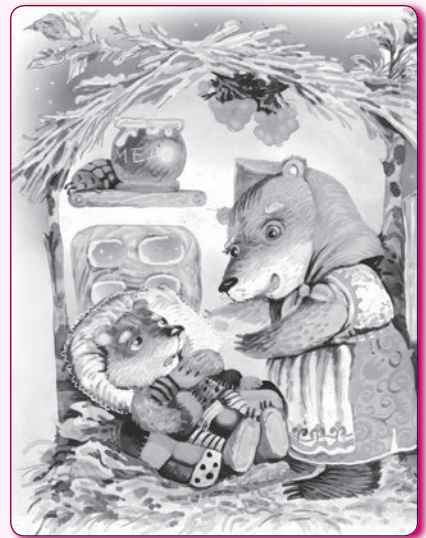
Колисанка для ведмежати

Підбиває мама листяну перину:
– Укладайся спатоньки, мій маленький сину.

Зажурила осінь золоту діброву.
Вітер нам співає пісню колискову.

Вже поснули бджоли, мушки і жуки.
Сплять наші сусіди – сірі їжаки.

Запашні, малинові хай насняться сні.
Спімо, кошлатику, міцно до весни.

Розмалюй.

Наталія Замрія

Чаклунка

Осінь фарби готувала,
У відерця наливала.
Змішувала, чаклувала,
Потім все розфарбувала.
Придивиться, все довкола
Стало різнокольоровим!

Розмалюй.

На обкладинці журналу ма-
люнок художниці Вікторії Ду-
наєвої.

«Вважай нещасним той день чи ту годину, в який
не засвоїв нічого нового й нічого не додав до своєї
освіти.»

(Ян Амос Коменський (1592-1670) – чеський педагог, теолог, мислитель).

Чи знаєте ви, що...

Українка розв'язала загадку

Марина В'язовська першою розв'язала математичну загадку, яку ніхто не міг вирішити 400 років.

Вона розв'язала рівняння, яке вирішить, як розміщується у 8- та 24-вимірних просторах нескінченна кількість точок, що відштовхуються одна від одної.

Жінка закінчила Київський природничо-науковий ліцеї № 145 та механіко-математичний факультет Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

У 2013 році здобула ступінь доктора природничих наук у німецькому Бонн-

ському університеті. Отримала одну з найпрестижніших математичних нагород – «Премію Салема».

Вчена працює у Швейцарському технологічному інституті.

Перший пам'ятник Гетьману Павлу Скоропадському встановлено у США. Пам'ять про історичного діяча вшанували на українському кладовищі Баунд-Брук у штаті Нью-Джерсі.

Пам'ятник встановлено коштом Івана Филимончука. Поряд із пам'ятником Гетьману встановлено і пам'ятник Федору Лизогубу – прем'єр-міністра урядів Української Держави.

Варто зауважити, що цвинтар святого Андрія у Саут-Баунд-Бруку – єдиний український пантеон у США. На цвинтарі понад 6 тисяч могил відомих українських діячів – політиків.

Оксана Кротюк Гусеня

Гусак сьогодні
у книгарні
Книжки купив для
сина гарні.
Тепер маленьке
гусеня
Читає з татусем
щодня.

Раїса Царьова-Форост Почав читати

Я багато хочу знати!
Хоч малий, почав читати.
Почитаю про планети,
Все про космос і ракети,
Космонавтам порадію
І здійснию найкращу мрію.

Я пізнаю світ природи –
Маю вже таку нагоду
Звірив краще розуміти,
Вивчити дерева й квіти.

Дід підказує: Данило,
Разом ми с тобою сила,
Над усе шануй родину,
Неньку рідну Україну!
І з дитинства любий край,
Світ з цікавістю вивчай!
Добре ти уже читаєш,
Скоро все, онучку, визнаєш!

У СВІТІ КАЗОК

Ганс Крістіан Андерсен (1805-1875) – славетний датський письменник, казки якого для читача будь-якого віку залишаться назавжди привабливими своєю простотою та безмежною добротою. Він не був першовідкривачем у жанрі казки, проте саме йому вдалося надати своїм героям справжніх людських рис, із самих звичайних речей створити казки і зберегти в них мрії про надзвичайні події та цікаві дивовижні пригоди.

Ганс Крістіан Андерсен Принцеса на горошині

Жив колись один принц, і захотілося йому одружитися з принцесою, та тільки зі справжньою принцесою. Він об'їздив цілий світ, щоб знайти таку, але так і не знайшов собі нареченої. Принцес було скільки завгодно, та чи були вони зовсім справжні, цього він ніяк не міг добратися. Все йому здавалося, що щось не так. От він і повернувся додому зажурений – адже він так хотів знайти справжню принцесу і одружитися.

Якось увечері розгулялася страшна негода: гуркотів грім, спалахувала блискавка, а дощ лив як з відра! Страх та й годі!

Раптом хтось постукав у міську браму, і старий король пішов відчинити.

За брамою стояла принцеса. Матінко рідна! Який вона мала вигляд під дощем та вітром! Вода збігала по її волоссю і по платтю на носки її черевиків і виті-

кала з-під каблуків, а вона казала, що вона справжня принцеса.

«Ну, про це ми вже самі дізнаємося!» – подумала стара королева, але нічого не сказала. Вона пішла до опочивальні, скинула з ліжка усю постіль, поклала на дошки горошину, потім узяла двадцять матраців і поклала їх на горошину, а тоді ще двадцять перин з гагачого пуху.

Тут мусила принцеса проспати ніч.

Вранці її спитали, як вона спала.

– Ой, дуже погано! – мовила принцеса. – Я цілісіньку ніч не стулила очей. Хтозна-що було в моєму ліжку. Я лежала на чомусь твердому, і від цього в мене все тіло тепер у синцях! Просто жах!

Тоді всі побачили, що це справжня принцеса, якщо вона крізь двадцять матраців і двадцять пухових перин відчула горошину!

Такою ніжною могла бути тільки принцеса.

Принц одружився з нею, бо знав тепер напевне, що знайшов справжню принцесу, а горошина потрапила до музею, де лежить і досі, якщо її ніхто не взяв.

От яка історія була насправді!

Марко Вовчок

Вже зриває вітер
Золото беріз.

Застогнали віти,
Похилились вниз.

Листячко тріпоче,
Сумно шелестить,

Заховатись хоче,
Боязко тремтить.

Осінь йде полями,
Стелить килими.

Вже не за горами
Білий кінь зими.

Розмалюй.

Беатрік Поттер

Казка про кролика Пітера

Уривок

Елен Беатрікс Поттер (1866-1943) – популярна англійська дитяча письменниця й талановита художниця. Скільки себе пам'ятала, вона завжди любила малювати, а ще любила тварин і без кінця малювала саме їх. У її малюнках пухнасті звірятка обзаводилися іменами, модно одягалися, одружувалися, мали дітей... Так поступово складався неповторний стиль прекрасної художниці. Пізніше Поттер почала писати про своїх вихованців дивовижні історії. Її чарівні казки про звірят, милі та добрі, з чудовими малюнками, люблять діти і дорослі у всьому світі, їх перекладено 35 мовами.

Жили собі колись четверо маленьких кроленят, три сестрички й один братик, а звалися вони так – Вухасточка, Пухнасточка, Любуська і Пітер.

Жили вони зі своєю Матусею на піщаному пагорбі під коренями великої-великої ялини.

– Послухайте, мої дорогенькі, – сказала мама місіс Кріль одного ранку. – Ви можете піти на поле чи прогулятися по стежці, але тільки не ходіть на город містера Мак-Грегора: саме там із вашим

батьком трапилося нещастя, місіс Мак-Грегор спекла з нього пиріг із кролятиною.

– Ну, біжіть собі, і не потрапляйте в халепу! А я йду в справи.

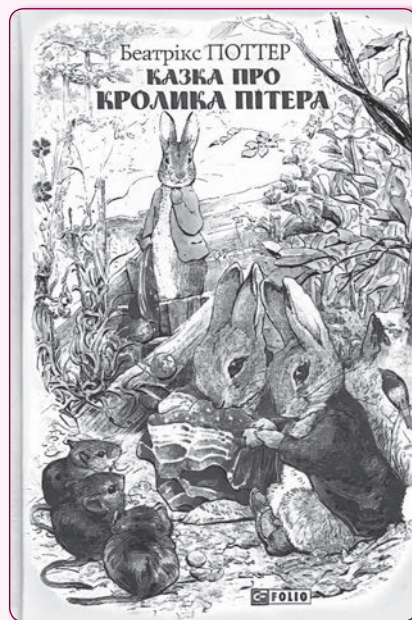
Тоді місіс Кріль узяла кошика й парасольку та й подалася через ліс до пекарні. Там вона купила буханець чорного хліба і п'ять булочок із порічкою.

Вухасточка, Пухнасточка й Любуська, які були слухняними маленькими кроленятками, пішли уздовж стежки збирати ожину.

А от Пітер, який був справжній шибайголова, побіг прямісінько на город містера Мак-Грегора, на який протиснувся під хвірткою.

Спочатку він поїв трохи салату й трохи квасолі, а потім покуштував трохи редьки.

А потім, коли йому стало недобре, пішов пошукати собі петрушки.

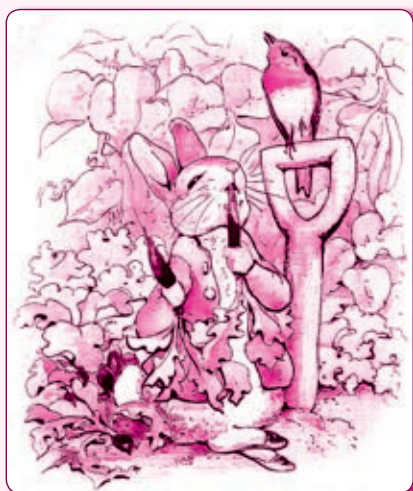
Але за рогом теплиці для огірків на кого б він іще міг натрапити? Звісно ж, на самого містера Мак-Грегора!

Містер Мак-Грегор стояв на землі рачки й висаджував капустяну розсаду, але він тут же підскочив і побіг за Пітером, розмахуючи граблями й горлаючи: – Тримайте злодія!

Пітер страшенно перелякався; він кинувся через увесь город, бо ж забув дорогу назад до хвіртки.

Він загубив один свій черевик на грядці з капустою, а другий – на грядці з картоплею.

Позбувшись їх, він помчав на всіх чотирьох лапах, і це було набагато швидше, так що, я гадаю, він цілком міг би втекти, якби на свою біду не влетів у сітку, якою були накриті купці агрусу й не зачепився там великими гудзиками своєї курточки.

З КНИЖКОВОЇ ПОЛИЦІ

Вікторія Жупан народилася 6 жовтня 1983 р. у Пасіці на Свалявщині (Закарпатська область України). Закінчила Свалявську ЗОШ № 3 (2000), філологічний факультет УжНУ (2005), здобувши кваліфікацію магістра філології, викладача. Паралельно також здобула додаткову кваліфікацію – практичного психолога. Тепер – працівник Наукової бібліотеки УжНУ. Авторка поетичної збірки «Трунок вересу» (2005), книжок для дітей «Екзотична абетка-розмальовка» (2008), «У пошуках Карамельки» (повість-казка, 2011), «Світлячок Маячок та його перший ліхтарик» (казкове оповідання, 2013).

Вікторія Жупан

Козуля – капризуля

(Уривок)

Ніч заступила на варту, і більше такої ночі не було ніколи...

Далекі шпичасті гори тримали на собі ожинове небо. Налитий сріблом місяць то пірнав у вигадливі тіні хмар, то поглядав здивованим блідим личком у сутінки. Задержуваті пухнасті джмелики вже спо-

чивали в сон-траві. Натомість сяйливі світляки вилетіли на вечірню прогулянку, вітаючись з далекими сестричками-зірницями. Десь таємничо лулукала сова. А співучі цвіркуни озивалися до неї не менш загадковою мовою. Лісова пісня заколисувала. Хтось уже схилився в півсні. Дехто ж, нашорошивши вуха, прислухався до голосу Карпат і допитливо зиркав навсібіч.

– Уф, як набридло мені скубти пісну травичку. Цікаво, а там, далеко-далеко за горою, росте щось смачніше й соковитіше? Та ми про це ніколи не дізнаємося... – міркувала молоденька козуля і вдивлялася глибокими очима в дивні хребти синьо-зелених кичер.

– Так-так, десь там, далеко-далеко, куди нам забо-

ронено ходити, – нагадала їй сестричка.

– Невже тобі зовсім не цікаво? – дивувалася фантазерка.

– Безпека понад усе! Разом зі своїми спокійніше. З табунцем ми здатні будь-якого ворога подолати, знайти поживну їжу й на вовчі стежки не зайти. Ти собі, дорогенька, завжди щось понавигадуеш: то матусине молочко сьогодні не достатньо солодке, то травичка надто суха, то плямки на бочках не такі світлі, як у решти кізочок... А ще гірше, коли ти рвешся подружитися з ким не слід! Ото капризуля, якої світ не бачив. Якби ми не народилися разом, я подумала б, що тебе мамі підкинули, – Дорікала сестричка.

Зате ти така, як усі наші, – правильна! – відповіла капризуля, журливо всміхнувшись.

– Еге ж. Ти ліпше навчися дотримуватися правил нашого стада й менше вередуй – і тоді проживеш довге та спокійне життя.

3 нових віршів Ірини Мацко

Розмалюй.

Кицяна колискова

В зеленім гаї
Нічка дрімає...
Там колискову
Киця співає.

Ніжно так, любо
Киця співає
І Кошенятко
Спати вкладає:

-Хай тобі сняться
Казки чудові,
Сни безтурботні
І кольорові.

Місяць і Зорі
На небі сяють
Всіх діточок
Ще й колисають.

В зеленім гаї
Нічка дрімає,
Там колискову
Киця співає:

- М-р-р-р... Мамина
Зіронецька -
Мила дитиньонька,
Солодко спи, засинай.

Моя країна

Блакитне небо – це – моя Країна –
Ліси і гори, ниви золоті.
А зветься Батьківщина – Україна –
Дніпро, сади квітучі й молоді!

Моя країна сонечком зігріта,
Веселкою всміхається Землі.
І мир несе у світ дорослим й дітям
Обійми і любов свою тобі.

Осінь

Осінь. листя опадає,
Ключ лелечин відлітає
За далекий небокрай,
Покидає милий край.

І прощається зі мною,
Із рідною стороною
Та весною повернеться
Радість клекотом озветься –
Батьківщину так вітає
Ключ лелечин й прославляє.

Розмалюй.

Дівчинонька по гриби ходила

Дівчинонька по гриби ходила,
В зеленому гаю заблудила. (Двічі)

Приблудила к зеленому дубу;
Ой тут же я ночувати буду. (Двічі)

Я ж думала, що дуб зелененький,
А то стояв козак молоденький. (Двічі)

І сказала: «Козаче-гультяю,
Виведь мене з зеленого гаю. (Двічі)

Виведь мене з зеленого гаю,
Я ж молода, дороги не знаю. (Двічі)

Коли б дівка дороги не знала,
То б козака гультяєм не звала. (Двічі)

А сказала б: «Козаче-соколу,
Виведь мене з зеленого бору. (Двічі)

Виведь мене із темного бору
Та й проведи до самого двору. (Двічі)

ЗНАЙОМТЕСЬ:

з письменником

Карел Чапек

Карел Чапек

(чеськ. Karel Čapek; 9 січня 1890 – 25 грудня 1938) – чеський письменник, фантаст. Найвідоміші його твори: збірки оповідань та казок, роман «Війна з саламандрами», п'єси «Біла хвороба», «Мати», «З життя комах», «Засіб Макропулоса», «R.U.R.». Його старший брат Йозеф вигадав слово «робот», яке він популяризував у своїх творах.

Народився Карел у селі Малі Святоновиці на східному краї Богемії. Незабаром після його народження родина переїхала до фабричного містечка Упіце, де батько відкрив приватну хірургічну практику.

Мати була вельми емоційна жінка, що навчила дітей сильних людських почуттів і взаєморозуміння. Карел мав старшу за нього на чотири роки сестру Гелену; вона написала книжку спогадів «Мої милі брати».

ТВОРЧИСТЬ

П'єси: Кохання гра фатальна (*Lásky hra osudná*), 1910; одноактна; співавтор Йозеф Чапек, Розбійник (*Loupežník*), 1920, R.U.R. 1920.

З життя комах (*Ze života hmyzu*), 1922; співавтор Йозеф Чапек, Засіб Макропулоса (*Věc Makropulos*), 1922. Адам-творець (*Adam stvořitel*), 1927; співавтор Йозеф Чапек, Біла хвороба (або «Біла пошесть») (*Bílá nemoc*), 1937, Мати (*Matka*), 1938.

Романи: Фабрика абсолюту (*Továrna na Absolutno*), 1922, Кракатит (*Krakatit*), 1924, Гордубал (*Hordubal*), 1933, Метеор (*Povětroň*), 1934, Звичайне життя (*Obyčejný život*), 1934, Війна з саламандрами (*Válka s mloky*), 1935, Перша рятувальна (*První parta*), 1937, Життя й творчість композитора Фольтина (*Život a dílo skladatele Foltýna*), некінчений, 1939.

Карел Чапек

Замах на життя

(Уривок)

Того вечора радник Томса розкошував: сидів, надівши навушники, і, блаженно всміхаючись, слухав по радіо танці Дворжака. «От де музика!» – вдоволено приказував він сам до себе. Аж раптом надворі щось двічі ляснуло, і з вікна на голову радникові, забряжчавши, посипалося скло. Треба зауважити, що пан Томса сидів у кімнаті на першому поверсі.

Він повівся так, як, мабуть, повівся б кожен з нас: хвилинку почекав, що буде далі, потім скинув навушники, трохи сердито подивився, що ж сталося, і аж потім злякався, бо побачив, що вікно, біля якого він сидів, у двох місцях прострелене, а в дверях навпроти, відщепивши тріску, застрягла куля. Перший його порух був вибігти на вулицю й голіруч схопити того негідника, що стріляв, за комір; та коли людина вже немолода й солідна, вона звичайно стримує той перший порух і чинить інакше. Тому пан Томса кинувся до телефону й подзвонив у поліцію:

– Алло, мерщій припліть сюди когось; мене щойно хотіли вбити.

А де це? – спитав сонний, байдужий голос.

– У мене! – розсердився пан Томса, ніби поліція була в тих пострілах винна. – Це ж неподобство – отак з доброго дива стріляти в мирного громадянина, що сидить собі спокійно вдома! Цю історію треба якнайретельніше розслідувати! Добре мені діло – отак...

– Гаразд, – перебив його сонний голос. – Когось пришлем.

Дожидаючись, пан радник аж кипів з нетерплячки; йому здавалося, наче той «хтось» плентає до нього цілу вічність. А насправді вже через двадцять хвилин до нього з'явився такий собі розважний інспектор поліції й зацікавлено оглянув прострелену шибку.

– Хтось стріляв до вас у вікно, добродію, – констатував він.

– Це я й без вас знаю! – розсердився пан Томса. – Я ж біля цього вікна сидів!

– Калібр сім міліметрів, – сказав інспектор, виколувавши ножом кулю з дверей. – Очевидно, з армійського револьвера старого зразка. Зверніть увагу: стрілець, видно, спершу заліз на паркан, бо якби він стріляв з тро-

туару, куля застрягла б вище. А це означає, що він цілився в вас, добродію.

– Чи ти ба, – ущипливо мовив пан Томса. – А я вже думав, що він просто хотів двері зіпсувати.

– Хто ж це був? – не звертаючи уваги на ту шпильку, спитав інспектор.

– Вибачте, але адреси його я вам дати не можу, – відказав радник. – Я його не бачив і не здогадався покликати сюди.

– Кепська справа, – невзворушно мовив інспектор. – А може, ви маєте на когось підозру?

Панові Томсі вже уривався терпець.

– Яка там підозра! – відрубав він дратливо. – Я ж не бачив того поганця, та й хоч би він чекав там, поки я пошлю йому з вікна цілунок, то я б його в п'ятні не розгледів. Якби я знав, хто він, то навщо б я вам голову морочив, добродію?

– Авжеж, авжеж, – відказав інспектор заспокійливо., – Але, може, ви згадаєте, хто міг би мати користь із' вашої смерті? Або хто хотів би помститися вам? Завважте, це був не грабіжник; грабіжники стріляють, лиш коли вже неминуче. Може, є хтось дуже лютий на вас? Ось що ви нам скажіть, добродію, а ми вже розслідуємо далі.

Пан Томса спантеличився: щось таке йому ще не спадало на думку.

Куточок кулінарії

Сливовий пиріг

Інгредієнти:

борошно пшеничне –
1 склянка
сливи – 5-10 штук (залежить
від розміру)
цукор – 3/4 склянки
вершкове масло – 110 г
яйця – 2 штуки
розпушувач – 1 чайна ложка
кориця – 1 чайна ложка
дрібка солі

Як приготувати:

Збити розм'якшене масло із цукром – найкраще це робити міксером. Тоді додати яйця й сіль, продовжувати збивати до однорідної маси. Опісля вмшати просіяне борошно, змішане з розпушувачем, тут вже краще користуватися ложкою, або найнижчими обертами міксера. Змастити форму олією, присипати борошном та викласти тісто.

Сливи вимити, розділити на половинки та прибрати кістку. Викладати їх зверху на тісто шкіркою донизу, легко та не вдавляючи. Опісля змішати 2 столові ложки цукру з чайною ложкою кориці й посипати цією сумішшю сливи.

Випікати пиріг у розігрітій духовці 40-45 хвилин за температури 180°C до появи хрусткої скоринки. Але готовність краще перевірити дерев'яною шпажкою. Тоді витягаємо, даємо вистигнути і розрізаємо до столу. Можна подавати разом із кулькою морозива.

Анатолій Мойсієнко

Вечірні ліхтарі –
Мовби осінні птахи,
Що тягнуть голосну вервечку
За обрій...
Та тільки не покинути їм ніколи
Цієї землі,
Бо власним світлом прип'яті до неї.

Василь Земляк

ГУСИ

Я занедужав і, як усі хворі, прислухався до найменшого шереху за вікном моєї кімнати. Починалась весна, і я чув, як усе дзвінкіше й дзвінкіше лунає капіж, тануть бурульки і крапля за краплею падає з даху. Мені уявився червоний камінь – це на нього з року в рік падають свердлярчі краплі, і він мовби почервонів од обурення й болю. Я знаю: мине багато весен і ці краплі розіб'ють камінь. Але вони не навівали на мене смутку, бо, як тільки починалася їх ніжна музика, у двір виходила малеча і майже цілий день – з ранку до вечора – я слухав невгамовний дитячий щebet.

Але якось серед цих звичних звуків мені почулося щось незвичайне, по-справжньому весінне. То кричали дикі гуси, які поверталися в рідні місця. Клич цей кілька разів повторився й умовк, квапливий, тривожний, і я собі яскраво уявив гусячу зграю, що перетинала небо. Я від душі вітав сміливців – хіба мало лиха зазнали вони на своєму шляху, перш ніж провістити весну над рідними озерами! Мені стало радісно, легко, тепер я знав: настала весна і зимі більше нема вороття.

Я видужував і майже з дитячою цікавістю підходив до вікна. Мені хотілося ще почути радісний клич диких гусей. І я почув його...

У сусідньому дворі розгулювала пара звичайних домашніх гусей, одвічних мешканців тісних міських сараїв. Це й тоді, першого разу, вони сповістили про весну. Звичайні гуси... Сповістили, щоб потім гордовито крокувати до недалекого озера і лише восени на якусь мить згадати, що в них також є крила, коли їхні дикі родичі наповнять небо прощальним криком.

УКРАЇНСЬКА КНИГА 2024

25-26 жовтня 2024 року в Словацько-українському культурному та інформаційному центрі в Пряшеві відбувся 4-й книжковий фестиваль **УКРАЇНСЬКА КНИГА 2024**, організований Спількою українських письменників Словаччини та Регіональною радою Союзу русинів-українців СР в Пряшеві.

Мета книжкового фестивалю: притягти якнайбільше людей до читання, На цей раз організатори зосередились на юного читача. Для нього тут появились цікаві видання.

Гостями імпрези були: директор ужгородського видавництва «ТІМΠΑЇ» **Ярослав Федишин** та заслужений журналіст України **Василь Ільницький**, директор інформаційного центру Ужгородського національного університету.

На фото зліва Ярослав Федишин, Іван Яцканин та Василь Ільницький.

За дорученням Черкаської обласної організації Національної спілки письменників України Ярослав Федишин вручив диплом лауреата літературної премії в жанрі художнього перекладу імені Миколи Терещенка письменнику і перекладачу **Іванові Яцканину** за книгу перекладів прози словацького автора **Леопольда Лаголи «Остання справа»**.

Після успішного цього річного книжкового фестивалю організатори вже зараз думають, чим притягти і здивувати учасників 5-го річника фестивалю.

Ірина Мацко

**Я люблю
свою країну**

**Я люблю свою родину –
Тата, Маму і хатину!
Квіти, небо голубе,
Все навколо, все живе.**

**Спів пташиний навесні,
Ясне сонце на зорі.
Я люблю свою Країну –
Серцю милу Україну!**

Погляд на частину учасників книжкового фестивалю.

**KULT
MINOR**

s.r.o., Prešov. Tlač Grafotlač s.r.o., Prešov. Rozširuje a objednávkę na predplatné prijíma redakcia. Realizované s finančnou podporou Fondu na podporu kultúry národnostných menšín. Cena jedného čísla 0,13 €. Rukopisy a ilustrácie nevraciamo. EV 3302/9.

„VESELKA“ – časopis pre deti. Ročník 72, vychádza 10x ročne. Vydáva Zväz Rusínov-Ukrajincov SR, IČO 00 177 725. Adresa redakcie: 081 08 Prešov, ul. Janka Borodáča č. 5. Šéfredaktor Ivan Jackanin. Počítačová sadzba NITECH

s.r.o., Prešov. Tlač Grafotlač s.r.o., Prešov. Rozširuje a objednávkę na predplatné prijíma redakcia. Realizované s finančnou podporou Fondu na podporu kultúry národnostných menšín. Cena jedného čísla 0,13 €. Rukopisy a ilustrácie nevraciamo. EV 3302/9.

«ВЕСЕЛКА» – журнал для дітей. Союз русинів-українців СР. Адреса редакції: 081 08 Пряшів, вул. Янка Бородача, 5. Головний редактор Іван Яцканин. Комп'ютерний набір NITECH s.r.o., Пряшів.

Друкує Grafotlač, Пряшів. Ціна окремого номера – 0,13 €. Рукописи та ілюстрації не повертаються. EV 3302/9.